

lasti. Večkrat sem že prosil nj. ekscelenco g. cesarskega namestnika, naj naroči političnim oblastem, da dopisujejo slovenskim občinam in okrajem slovensko, da jim bo dopis vendar razumljiv; toda vse zaman. Še le pred kratkim dobil sem zopet od neke občine nujno prošnjo, naj bi posredoval, da dobiva ista občina in obenem tudi vse druge slovenske občine dopise od političnih oblastij v slovenščini. Ista občina toži, da ji delajo nemški dopisi grozne sitnobe ker minejo včasih po cele ure, predno se dobi človek, ki županu nemški dopis raztolmači, naj si bo že prav ali napačno. Če dobijo potem politične oblasti napačne podatke, krive so si same, ker tako zahtevajo. Gospoda moja! Tako žalostne razmere vgnezdile so se v deželi pri političnih in deželnih oblastih. Če se občine potegujejo za svoje pravice ali se pritožujejo zoper kričeče krivice, tedaj grozi se jim z denarnimi kaznimi. In če slovenski poslanec te popolnoma opravičene pritožbe na pristojnem mestu prijavi, drzne se ga predsednikov namestnik finančnega odseka opomniti k redu in celo trditi, da ni res, da bi se Slovincem godila krivica. Še drugo prošnjo bi imel do nj. ekscelence cesarskega namestnika in mislim, da smem v tej zadevi tudi v imenu drugih gospodov govoriti. Prosim, da bi politične oblasti saj nekoliko hitreje reševale razne prizive in dopise. Dostikrat se mora čakati cele mesece, preden se akt reši.

Že pred leti opozoril sem na velike krivice, ki se godijo Slovincem na spodnjem štajerskem na železnici. V prvi vrsti mi je omeniti deželnih železnic. Pri teh imajo postaje samo nemške, Slovincem nerazumljive napise. Ravno tako kliče sprevodnik postaje samo nemško, da Slovenci niti ne vedo, kje so. (Klic: »to je pa že preveč«.) Tako kliče n. pr. na železnici Poličane—Konjice eno postajo s »Plankenstein« in drugo »Gattersdorf«. Ta imena so Slovincem čisto neznan, znani so le kraji »Zbelovo« in »Dražinjavas«. Ta domača imena ljudje razumejo. Na progi Celje—Velenje kliče sprevodnik »Sachsenfeld, Heilenstein in Ritzdorf«. Slovensko, — in ti kraji so popolnoma slovenski, — se zovejo »Žalec, Polzela« in »Rečica«. Mislim toraj, da to nikakor ne kaže očetovske skrbi večine deželnega zbora proti nam Slovincem, če se nam v enomer delajo teške krivice. Čudno je pa, da se na deželnih železnicah vendar nahajajo slovenski napisi, namreč: »Pozor na vlak!« Zakaj ta nedoslednost? Če je bilo potrebno, ta napis »pozor na vlak!« napraviti v slovenskem jeziku, zakaj

ne bi bilo potrebno, da se napravijo v slovenskem jeziku tudi napisi na železničnih postajah?

Kako malenkostno in silno krivično postopa deželna uprava tudi v drugih zadevah proti nam Slovincem, se vidi iz tega, da se nahajajo na deželnih napravah, katere so ustanovljene na Spodnjem Štajerskem, n. pr. na bolnišnicah, hiralnicah, deželnih trsnicah, viničarskih šolah, na deželnih boletnih uradih samo le nemški napisi, čeravno imajo vsi sloji prebivalstva pravico, v nje zahajati in bi morali tudi znati, kaj pomeni eden ali drugi napis. To je naravnost rečeno: nezimerna brezobzirnost nasproti slovenskemu narodu in tretjina štajerskih prebivalcev smo Slovenci!

Omeniti še moram nekaj besed o šoli, zastran katere je že včeraj govoril moj tovariš Roškar, menim namreč sadjerejsko in vinorejsko šolo v Mariboru. Izmed vseh 174 kmetijskih šol, — toliko jih je bilo koncem leta 1902 v Avstriji — so samo 3, na katerih se poučuje slovensko. Delimo te kmetijske šole v tri vrste: 1. Visoke šole, kakor imamo eno na Dunaju in eno v Krakvi; 2. višje ali srednje šole za razne predmete kmetijstva, vseh skupaj 20 3. Slednjič imamo še 152 nižjih kmetijskih šol. Obiskovalo je te kmetijske zavode koncem leta 1902. 6431 učencev. Več kakor dve tretjini teh učencev (4475) bili so kmečki sinovi in sinovi gozdarjev. Od 174 avstrijskih kmetijskih šol jih je pet na Štajerskem, in sicer 1. gozdarska šola v Bruku, 2. kmetijska šola v Grottenhcfu, 3. gozdarska šola v Gussverku, 4. sadjerejska in vinorejska šola v Mariboru in 5. vrtnarska šola v Gradcu. Na vseh teh štajerskih kmetijskih zavodih je pa učni jezik nemški. S slovenskim učnim jezikom so v celi Avstriji le trije poljedelski učni zavodi, in sicer v Gorici, na Grmu, in pa gospodinjstva šola v Ljubljani. Nemških takih šol je bilo leta 1900: 70, čeških: 63, poljskih: 17. itd. Kmetijska šola v Grottenhcfu ima dva letnika in pripravnico, ona mariborska 3letnike. V naznanilu poljedelškega ministerstva z leta 1900. je ta-le opomba: na sadje- in vinorejski šoli v Mariboru je poduk v prvem letniku za slovenske gojence slovenski. »To bi bilo veselo! Toda je pa tudi v resnici tako? Ni mogoče; zakaj niti eden izmed učiteljev ne zna slovensko. (Klic: morda govori slovensko, a slovensčine v pismu ni zmožen.) Nameč tega letnika je le, da Slovence nekoliko nemščini privadijo, da potem v drugem in tretjem letniku razumejo nemška predavanja. Na ta

način pa zgubijo Slovenci popolnoma eno leto. Radi tega pritoževal se je gosp. Roškar, pa odgovorilo se mu je: za Slovence je velika dobrota, če se naučijo nemščine.

(Konec pride.)

Dopisi.

Iz Oplotnice. (Še enkrat občinske volitve.) Naša slovenska zmaga pri občinski volitvi dne 9. novembra t. l. ne da miru voditeljem naših posilinemcev kakor so: Franc Jonke, Anton Kriechbaum, posilinemec Fr. Stermschek, krojač iz Žiž, I. Kos st. in ml., A. Obrul, A. Walland, oba Hafenrichterja in dr., koji vsi od slovenskih grošev živijo in so skoro vsi razun zadnjih dveh na Slovenskem rojeni ter nekateri kot n. pr. Obrul le za silo nemški lomijo. Ti so v 25. številki »Štajerca« svojo jezo izlili čez tiste, ki so jim bili krivi, da so propadli pri volitvi. Nemški oplotniški zmag je bil navajen skozi vsa leta nas Slovence zatirati in ker se je posrečilo, ga smrtno raniti, se je silno razburil že pred volitvijo, tako da je kratko pred začetkom volitve g. komisar dr. pl. Weiss k domačemu župniku stopil in je rekel: »Gospod, duhovi so silno razburjeni in se je bati, da se kaj zgodi. Vi imate veliko upliva, posredujte sedaj, da se duhovi pomirijo.« In ko se je gospodu zagotovilo, da bodo Slovenci mirno za pravično reč glasovali, se je tudi gospod komisar potolažil. In zdaj pravijo ti gg. veliki Nemci v svojem »Štajercu«, da se je zlorabila vera, da ako se nam ne da poblastilo, da se Bogu zamerijo in da ni čuda, ako vera peša. Dopisun »Štajerca« pač ne ve ali noče vedeti, kaj se pravi vero zlorabiti. Naši slovenski volilci vedo, kakor se jim je pri vsaki priložnosti razlagalo, da je za nje sramotno, ako pustijo, da naši verski in narodni nasprotniki nad nami gospodujejo in vsepovsod pravične tirjatve odbijujejo, kakor se je zgodilo l. 1882, ko ni hotela občina vkljub ukazu c. kr. okr. glavarstva in knezoškofijstva kaplanije popraviti, tako da smo bili dalje časa potem brez gospoda kapelana. Ali ko se je jim l. 1884 postavno za naše pokopališče lasten grobokop postavil, so občinski predstojniki, od katerih se sedaj dva živita, od gospoda župnika tirjali, da naj to naredbo očitno kot zmoto prekliče. Ker on tega ni storil, so oni 13. jan. 1884 po občinskem slugi očitno po božji službi na cesti preklicali, da gospod župnik nima te pravice in da mora to ostati po starem. Vsled pritožbe gospoda župnika proti takemu čudnemu postopanju, je c. kr. namestništvo v Gradcu dne 17. dec. 1885 spoznalo, da je oplotniška občina krivo ravnala. In ko se je po dolgoletnem trudu začela stavba nam prepotrebne nove cerkve l. 1895., bila je zopet oplotniška občina s svojim zastopom, ki je temu pretežavnemu delu z vso močjo — a hvala Bogu zastonj — nasprotovala, ker postavila se je cerkev in sicer tako lepa, da je bila od ces. kr. nadinženirja imenovana v pismeni oceni: »Znamenita umetnost«. Tudi so v našem občinskem zastopu nekateri gospodje, koji niti na Božič ali Velikonoč ne grejo v cerkev.

Zato se je volilcem lahko dokazalo, da oni naših verskih potreb nikjer ne podpirajo, kakor so tudi letos zaradi krivo tolmačenih besed g. župnika storili po tožbi zavoljo žaljenja časti. In ti naši nemški poštenoviči, ki so hoteli 9. nov. pri obč. volitvi s tem prodreti do zmage, da je krojač Stermschek predlagal naj se poblastilo volilke Marije Klančnik kot pravo potrdi, čeravno je bila podpisana Katarina K. ali poblastilo Walburge Wuser, katere mož se živi in Marije Koprivnik, katera je dala naši slov. stranki poblastilo ne pa nasprotni, itd. In zdaj se pravijo, da gre za naš lakomni, nikdar polni žep in za naše ničvredne namene. »O vi radodarne velikonemske duše, pogledajte si enkrat našo podružnico sv. Barbare, za katere popravilo je g. župnik iz svojega nikdar polnega žepa plačal 2500 gld ali našo novo

tem vsi enakega naziranja. Najlepši začetek pa bi se storil z nabiranjem naših narodnih noš! Tako nabiranje je v gmotnem oziru najlažje in bi našlo med ljudstvom tudi največ zanimanja in sodelovanja. In tudi skrajni čas je za narodne noše, da jih zbiramo in hranimo, sicer bo prepozno! Ako bi bil ta korak storjen, vzbudilo bi se polagoma zanimanje tudi za vse druge panoge narodopisja.

»Zgodovinsko društvo« za slovenski Štajer je mlado in nima sredstev, da bi samo vzelo v roke nabiranje narodnih noš. Zato je potrebno, da vsak okraj sam začne svoje narodne noše po navodilih »Zgodov. društva« nabirati in jih da potem društvu hraniti. Za narodopisno razstavo v Pragi, ki je imela namen, ustanoviti narodopisni muzej, se je priredilo po posameznih okrajih blizu 200 razstav in na tisoče narodopisnih shodov. Samo dijaki so priredili okoli 1400 takih shodov. Da se omogoči razstava in ustanovi muzej, za to je deloval nazadnje in se zanimal ves češki narod!

Če v počitnicah prihajajo potovalci iz drugih dežel v naša mesta Maribor, Ptuj in Celje, kaj jim naj pokažemo slovenskega? Edino lepe stavbe Narodnih domov, a v njih? Plešno dvorano, in eno, dve sobani — za pitje! Ali je to vse naše kulturno delo? Če ima peščica spodnještajerskih renegatov tri še dokaj zanimive muzeje, bi pol milijona

spodnještajerskih Slovencev vendar lahko imeli in vzdrževali vsaj en muzej!

Za ustanovitev spodnještajerskega slovenskega muzeja začnimo delovati z nabiranjem naših narodnih noš. Za to je treba seveda precej idealnega narodnega navdušenja in resnobe dela. In ker se ta dva predpogoja nahajata osobito in gotovo pri našem vseučiliščnem dijaštvu, bogoslovnem in posvetnem, obracamo se do njega, naj ono vzame po navodilih, ki jih bo dobilo na željo pri »Zgodovinskem društvu«, z nabiranjem narodnih noš in ako se da, tudi drugih narodopisnih predmetov. Za stroške se mu ni bati! Naše narodno razumnost je v takih rečeh radodarno z nasveti in denarjem! Naša probujena kmetiška mladina pa mu bo najboljša in najprirednejša pomagalka pri iskanju po stvarah na rodopisne vrednosti. Kako častno bi bilo za nas spodnještajerske Slovence, ako bi že v prihodnjih počitnicah bili povabljeni na kako okrajno, četudi še tako skromno narodopisno razstavo!

Speznavajmo bolj svoj narod, da ga bomo bolj ljubili. Dokažimo svetu, da zares stojimo v vrstah omikanih narodov!

cerkev in novo župnišče, ki bo skupno stalo nad 130.000 gld. Kje so pa dela vaše radodarnosti? Ovadne in nevoščljivost zavoljo vsakega vinarja, katerega si Slovenci pridobimo in pa 130 % občinskih doklad.

Lepa vam hvala za vašo radodarnost. Ž njo niste za občinske reveže ne za druge potrebe kaj zdatnega storili, in nestorjena dela vas tudi obsojujejo.

Od Sv. Ilja v Slov. goricah. (Nova prikuha.) Zelje, solato, krompir in kaj enakega pozna in ima za prikuho vsak zemljan. A mi Šentiljčani smo naprednjaki tudi v iznajdbi jedil. Naš goltanec je sladkosneden, bolj ko ga ščegeče, bolj mu diši. S to le lastnostjo naših goltancev smo prišli nehoté na iznajdbo nove prikuhe. Mi smo dali tej novi prikuhi ime: dolgi nosi! Žalibog moramo jo mi stiljski Slovenci sami kupovati, če se te jedi kateremu »zlušta«, pri naših Nemcih in posilincih. Ni vsaka zemlja za gobe, pa tudi dolgi nosovi ne rastejo kjer si bodi. Tudi mesec upliva na to rastlino. Tako smo n. pr. opazovali, ko je naše nemčurčke trkala polna luna, takrat jim je pognala ta zelenjad peden na dolgo iz obrazov. Čudno je tudi to, da bolj ko kateremu izpadajo lasje, tem bolj pridobiva dolgi nos. Kar se tiče časa, so dolgi nosovi posebno storili takrat, ko so v Št. Iljskem potoku pocrkale ribe. Dneva in ure več ne vem, pa pri g. Johanu Repnigg lahko zveste, kdaj je to bilo. Tudi tisto leto, ko je proslil g. Bračko za gostilno, nismo trpeli pomanjkanja na dolgih nosovih. Iz novejša dobe pa so v zgodovini dolgih nosov posebno znameniti dnevi: 27. avgust (dan volitve obč. odb.), 27. oktober (tožba proti g. Roškariju) in 16. december (prizivna obravn. proti g. R.). Pa da povem na kratko, zdaj imamo v Št. Ilju te novodobne prikuhe že toliko, da nameravamo nemški hotel opustiti in napraviti istotam zalogo ali kakor se pravi pa nemški: magacin za dolge nosove. Tudi novo društvo snujemo pri nas. Imenovalo se bo: nosorog.

Škoda le, da nas Slovencev ne pustijo zraven. Komur se te izvrstne prikuhe »zlušta«, naj le seže po nji — zlasti za praznike. Dobiva se na drobno, še raji pa jo prodajajo na debelo, ker je imajo v zalogi ogromno. Jaz sam še nisem poskusil, pa je tudi ne maram, ker sem in ostanem prijatelj zelja. A ono pesem: »Kaj si kos, če ti raste dolgi nos« pa itak rad prepevam.

Sv. Barbara v Halozah. (Podporno društvo za šolske mladino.) V slogi je moč. Morda se dandanes noben rek bolj ne upošteva kakor navedeni. Vsi stanovi se več ali manj združujejo, da bi posamezniki na eni strani drug drugemu pomagali ter ložje obstali v boju za obstanek, na drugi pa se zopet v družbi razvedrili po napornem delu. Nastalo je vsled tega mnogo najrazličnejših društev, izmed katerih je vsako več ali manj potrebno. Med najpotrebnejša društva pa prištevamo ona, ki se bavijo s podporo ubogih. To blago delo bode prevzelo tudi »Podporno društvo ljudske šole pri Sv. Barbari v Halozah«, ki se ravno snuje in kojega namen je: oskrbovati uboge učence z obleko in učili, je kako drugače podpirati, v zimskem času dajati učencem toplo kosilo, kmetijski nadaljevalni tečaj na tamošnji šoli pospeševati ter pripomagati ubogim, pa nadarjenim učencem k vstopu v kako srednjo ali strokovno šolo.

Kdor razmere v Halozah le količkaj pozna, bo mi moral pritrditi, da je bilo tako društvo že davno prepotrebno. A vendar ga ni kazalo do sedaj ustanavljati, ker ni bilo upati, da se nabere dovolj udov. Danes stoji stvar drugače. Dobrodelnemu podjetju je na čelu obitelj barona Kübeck, koja je pristopila z lepo svoto kot ustanovnik ter ob jednom obljubila, da nabere udov med svojimi sorodniki in znanci.

Društvu je vsled tega obstanek zagotovljen; a k uspešnemu delovanju njegovemu pri temu številu otrok — tukajšnja šola jih obiskuje čez 500, od katerih moremo naj-

manj 400 uboge imenovati — smo primorani, prositi vse prijatelje šole, koji se le količkaj zanimajo za tukajšnjo mladino, da pripomorejo po svoji moči. Vsak najmanjši prispevek se hvaležno sprejme. Udnina, ki je za redne ude najmanj 2 K na leto, za ustanovnike pa najmanj 20 K enkrat za vselej, se naj blagovolj poslati blagajničarki osnovalnega odbora gospej baronici Adalberti Kübeck na Borlno.

Društvo namerava najprej razdeliti platno, volno in drugo potrebno stvarino med učence, da bodo izdelovale pod vodstvom učiteljice ženskih ročnih del perilo in drugo obleko, katera se bode nato prihodnjo jesen razdelila med uboge. Velecenjenim gospodom trgovcem bomo vsled tega še posebno hvaležni, ako vpošljejo prej navedene stvari. — Podpirajte nas, uboge Haložane, za kar vam bomo vedno hvaležni.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Občni zbor katol. slov. političnega društva »Sloga« v Ormožu se vrši dne 29. decembra 1903 ob 2. uri popoldan v prostorih okrajnega zastopa. Dnevni red: 1. Poročilo vodstva o delovanju in stanju društva. 2. Volitev novega vodstva. 3. Slučajnosti.

Slov. katol. politično društvo na Rečici v Sav. dolini bo imelo svoj občni zbor dne 27. decembra t. l. popoldan na Rečici. Kmetje, udeležite se shoda, da pokažete, kako se zavedate svoje narodnosti.

V Zrečah bo tamošnje politično gospodarsko bralno društvo »Straža« imelo občni zbor v nedeljo, dne 27. decem. po večernicah v prostorih g. Vidmajarja. Med ostalim bode g. potovalni učitelj Goričan poučeval o gospodarstvu.

Spremembe v politični službi. Okraj. komisarjem sta imenovana začasna okrajna komisarja gg.: Oskar baron Warsberg in dr. J. vitez Koch-Thannheimb; začasnim okraj. komisarjem sta imenovana namestniška konceptna praktikanta gg.: Štefan baron Neugebauer in dr. R. Bresar.

Iz pošte. Poštnim nadčistom je imenovan v Gradcu g. Fran Lah, oficijalom v Celju g. Jos. Kosi v Celju. — Prestavljena je poštna upraviteljica g. Matilda Albrecht iz Konjic v Brežice in poštna upraviteljica g. Marija Zupan iz Brežic v Konjice.

Spremembe v finančni službi. Prestavljena sta finančna nadpaznika gg. Franc Bosina od oddelka Maribor I k oddelku II in Martin Ermenec iz Laškega v Žalec.

Častnim občanom so tudi imenovali občine Biš in Trnovska vas svojega rojaka, blg. g. dr. Josipa Kronvogelna, c. kr. dež. sod. svetnika pri Sv. Lenartu v Sloven. gor. Čestitamo!

Občina Orehova-Hotinja vas je imenovala v občinski seji dne 17. t. m. č. g. župnika Franca Hirti in vrlega župana g. Franca Pišek svojim častnim občanom. Iskreno čestitamo!

Mariborske novice. Minoli petek je bil obsojen 17letni mesarski učenec Valentin Majcen iz Varazdina na štiri dni ostrega zopora, ker je ukradel Francu Zagošek iz Ptuja zimsko suknjo. — V nedeljo dne 3. januarja 1904. uprizori tukajšno bralno in pevsko društvo »Maribor« ljudsko igro: »Na Osojah.« — Škrlatica se vedno bolj širi. Od 3. do 17. decembra je umrlo na tej bolezni 15 otrok. — Pri tukajšnjem trgovcu L. Blau je kradel dalje časa njegov hlapec različno blago. Slednjič so ga pa zasačili ter je moral v luknjo. — Talijo za rešitev življenja v znesku 52 K 50 v je dovolilo namestništvo čevljarskemu pomočniku Francu Žalkovič, ki je rešil dne 12. avg. t. l. Janeza Zacha

iz Drave. — V nedeljo dne 27. t. m. vpripori društvo kat. rokodelcev v svojih društvenih prostorih igro: »Ave Marija.« — Na tukajšnjem trgu se prodaja perutnina, ki je okužena. Pripetilo se je že gospodinjam, ki so kupile perutnino za praznike, da so jim živali pocrkale. — 11letni Jožef Wacke, sin nekega krojaškega pomočnika, je ukradel dne 17. t. m. iz nekega stanovanja na stolnem trgu zlato ženske uro. Mladega tatu so še isto popoldne prijeli. — Zadnjo nedeljo je imelo katol. del. društvo svojo božičnico, pri kateri so se obdarovali otroci ubožnih udov s koristnimi darili. Podarilo se je 148 otrokom. Predsednik društva, vlč. gosp. kanonik M. Matek so imeli lep nagovor. Izročili so tudi pozdrave od milost. knezoškofa, ki so bili zadržani. — Žvinski gonjač Ant. Napast iz Slov. Bistrice je gnal minolo soboto dve kravi v Maribor. Zvali ste imeli popolnoma krvave noge ter sta se komaj premikali naprej. Kljub temu ju je Napast neusmiljeno pretepal in preganjal, dokler ga ni policaj prijel ter ustavil trpinčenje živine. — Kakor znano, je kupil trgovec Worsche od trgovca Grubitscha trgovino v gosposki ulici. Pozneje je zatrjeval Grubitsch, da pri popisovanju blaga za odkup ni vzel v zapisnik zaboj sukna. Zaradi tega je tožil Worsche Grubitscha, ki je bil obsojen na 100 kron, ali pa deset dni zopora. Grubitsch je obogaten s slovenskim denarjem. — V nedeljo, dne 20. dec. je tukaj umrl Gabrijel pl. Marenič, c. in kr. polkovnik v pokoj. Bil je zelo priljubljen v narodnih krogih. Rojen je bil na granici na Hrvaškem in bil vedno zvest sin svojega naroda N. v m. p.!

Slovenska božičnica v Mariboru. Včeraj, dne 23. t. m. se je obhajala v zavodu č. šolskih sester božičnica slovenskega otroškega vrta. K božičnici je prišlo mnogo mariborskih Slovencev in Slovencev, ki so z zanimanjem gledali veselo igranje in srčno predavanje ljubkih otročičev.

Kronike + gosp. Slekovca. Od več strani se je izrazila želja, naj bi se kratko popisalo življenje in slovstveno delovanje prezgodaj umrlega g. Slekovca. Ogromno njegovega dela pa tiči v kronikah raznih župnij, zato je se podpisani obrača z uljudno prošnjo na vse ene veleč. župniške urade, ki imajo kronike od g. Slekovca celoma ali vsaj deloma, da mu v kratkem to blagovolijo naznaniti, kakor tudi, kdaj je dotično kroniko spisal, koliko obsega, ali jo je sam prepisal ali pa le pomagal z gradivom. Ako ima kdo zgodovinsko in slovstveno zanimiva pisma od njega, naj jih blagovolj poslati podpisnemu. Ko se porabijo, se mu po želji vrnejo. — Fr. Kovačič, profesor bogoslovja v Mariboru.

Vplačevanje davkov v I. četrtletju 1904. V I. četrtletju 1904. se morajo vplačati naslednji davki do sledečih obrokov: 1. Zemljiščni, hišno-razredni in hišno-najemninski davek, potem 5% davek popolnoma ali deloma davka prostih poslopij itd. prvi mesečni obrok do 31. januarja, drugi do 29. februarja, tretji do 31. marca. 2. Splošni dohodninski davek in davek podjetij, ki so obvezna dati račun do 1. januarja.

Bik, na sprehodu v mariborskih ulicah. Minolo nedeljo popoldan je bila v Mariboru velika gonja. Dvema mesarskima pomočnikoma mesarja Tscherne je ušel bik, ko sta ga gnala skozi tržaško cesto. Bežal je po mariborskih ulicah na sprehod, da so ljudje bežali prestrašeni na vse strani. V Jožefovi ulici bi se bilo skoraj posrečilo ga ujeti. Pregarjalci so metali za njim zanjke. V jedno se je bik zapletel in hoteli so ga privezati k leseni ograji ob cesti. Toda: ne boš ga, si je mislil bik, skočil kvisku in ograja je ležala na tleh. In dalje je dirjal vesel zlate svobode. Prišel je pri svojem sprehodu tudi na dravski most, čez katerega so takoj zaprli promet, ker so se bali, da bi katerega poslal v Dravo vode pit. Na mostu pa je brčkone bik zaslutil, da ne uide svoji osodi, kajti hotel je storiti samomor ter skočiti z mosta v Dravo. Mislil si je, bolje če se